

סמים כדי ליצור, זה אצלי בדם — אז אמרתי לאמא שלי שאני מעשנת, והיא הסכימה שבמקום שאעשן באמבטיה כמו שכל החברות שלי עושות, היא תקנה לי סיגריות. והטוילים — לאיזה ילד נותנים מגיל כליכך קטן לטייל לבד? אבל לי נתנו, טיילתי בדרום לבד, במידבר, וראיתי את כל הצורות והציורים בחול, ודיברתי עם אנשים, אבל הראש שלי כתב שיר, כי באיזשהו מקום אני רואה מעבר לחול הצהוב. אני בכלל לא ראייתי חול צהוב, ראיתי זהוב. בדייזהב למשל, אני רואה המון חתיכות של זהב בים.

מיפלט אחד של רגע (יחסי כמובן — המיפלט והרגע —) שינה והמוסיקה — לא ידועה, והציור! — ב' אשליה. הכי כואב...

הכל נעלם מעיניה. ורוצה (האני) כן לראות ולראות, עוד — כלמיני* עד אין סוף סוף? מהו — מי אתה נאלם נעלם —? מה שפעם, "רגע" (מהות בלתי מוגבלת, המוגדרת וקבועה — משתנה*) באפריקה דואה.

פעם יהיה, יהיה פעם, בהיר או כהה, קר או חם, תה בנענע או מר כלענה. עצוב, כואב צהוב או לא, מהיר או רחוק — (כן, רחוק, הבנת?)

בכל אופן יהיה ולא דוקא כן. אבל — פעם, עובדה — (והרי לא מתווכחים עם עובדות. זוכר? אתה — כשאני הייתי בחוכך, איתך לגביך כ...עובדה וידעת... לא להוותכח...)

יהיה משהו כנה, מין... סוף! או התחלה. "אותו דבר".

"אז ציירתי וכתבתי ותמיד תראה אותי עם עט ביד, הולכת למכולת, למשל. או בצבא, פיתאום אני מוציאה איזה פינקס ורושמת כמה מילים ושמה בכיס. ויש לי מלאן פיתקאות, ועם כל הבלגאן שלי ב' תולכי, אני בהחלט יודעת מה אני רוצה ואני עם שתי הרגליים חזק על האדמה.

"כשאני מציירת אני יכולה להיות כולי מרוחה בצבעים ואני חייבת לגעת בצבע, לסעום את הסגול ולהרגיש אם הוא באמת סגול מעורפל עם המון סודות, ויש לי חתולה משגעת, קטנה חמודה קוראים לה

גם הקייץ

יודע לבכות

גואיבה או בקיצור גבי, והיא חתולת אני גורה עם פרווה לבנה עבה עבה בת עשרים יום, עם תעודת-יוחסין ארוכה ארוכה.

„ועיני

בוכיות לבד”

”אני כותבת ומציירת מאז שאני זוכרת את עצמי. הנה, את הציור הי זה למשל, עשיתי בחופשה מהתיכון כשהייתי בת 15, ואני רואה בציור אולי מתוך מדי או שחור מדי. כל גיל עם היופי שלו. יש פה החלום. יש פה עולם. העולם של גיל 15 כשאת מתחילה לחשוב מה זה חזות של אשה ומה זה גבר, אבל יש תינוק ברקע, ויש עין שמסתכלת מלמעלה, ואולי גם אשליות מופיעות ואולי חלום, ואולי

• דברי אלי בערבית.

לי חיים של שמנת, והיה לי אולי יותר מדי טוב, כי כשהתגייסתי לצבא היה לי מין משבר, אבל אני לא קוטר כזה. אני מלאן תלאפים אוהבת את הדרום ואת השמש ואת הים ואני מגיל קטן מציירת וכותבת. „לא אני קבעתי את זה. גדולים ממני טוענים שיש לי כישרון. בלי שחצנות, זוהי שטות עובדה. הייתי כותבת לסבתא שלי, שאני מאד מאד אוהבת שירים על מילחמה ועל כלב שבוכה ועל כל החתולים המיסים כנים שהבאתי הביתה.

„סגול מעורפל

עם המון סודות”

”תמיד היתה לי חופשיות. למשל, בגיל 16 כשהתחלתי לעשן — אני מעשנת רק סיגריות, לא סמים, אני אוהבת להיות טבעית ואני לא צריכה לקחת

השמות, אבל אני קוראת לעצמי רק ניר. לא ניר מצן, אלא פשוט ניר. נולדתי ב' קיבוץ עין-השלושה. עובנו כשהייתי קטנה. אבא שלי מאד לא ריאלי. היו המון נסיעות — אשקלון, גרמניה, חזרה לארץ, נסיעות חוזרים ונשנים למצוא את עצמי. בניגוד לאמא שלי שרצתה להיות בבית, בקן הי מישפחתי החם.”

וכך היא כותבת:

מעולם לא אזכור כי נשק שפתותי (מתוך) צעצוע נתן וחייך מעולם לא אוכל לזכור שעות ליל קטנות, סיפורי מעשיות בזמן גשם ורוח בחוץ (רק?) מעולם לא אזכור כי כך סתם, ליטף תלחתי. כי ראה... כי נשק שפתותי, רק מתוך אהיותו וריתיו. האיש ש... מעלי שורות ומילים מתורגמות. ידעתיו — בבכי הדומע זועק בתוכי אבי. „תמיד אהבתי טוילים” מספרת ניר. „גורא גורא אוהבת את הארץ. אני לא יכולה להגיד שאני לא מפונקת. באמת היו

”מיינתי על הגמל בלילה והשחר הפציע והשמש התעוררה וליטפה אותי וטיילתי בג'אלביה מתנפסת בחולות והכל חופשי כזה. הייתי ניר, וניר טיילה ופתאום כמו מטורפת רציתי קרסידני, ו' פתאום התחלתי לצייר ליד הקיוסק בנבי' עות, והיו שם אנשים שצועקים, אנשים לא אמיתיים, אז עברתי לחוף-הים עם הקרסידני, וציירת, והרגשתי שאני רואה חתיכות זהב במים, וראיתי אלמוגים ו' חיים שמתחת וכל הפנים שלי היו צבועות, ואז עברתי לצייר ליד בית-האבן, ושפכתי קרסידני על הציור וקפה אמיתי בדואי עם סוכר, ויצא לי שחור-חום אמיתי, שגם בצבעים הכי הכי טובים אי-אפשר ליצור, ושפכתי קצת חול על הציור וזה היה חול מר מטרף וקוצי דרדר ואבנים קטנות ששייפתי וקראתי לציור: „אלמוגים” או „הזהב האמיתי שיש במים!”

היא צעירה, תמימה, ישרה, קורנת ו' מלאת התלהבות של נעורים. אומרים עליה שהיא חכמה מדי או ילדותית מדי. „אנשים לא מבינים אותי” היא טוענת, וכשנותרים לה לדבר היא מתארת את עצמה הכי טוב מכולם.

כך היא מציגה את עצמה: „ניר זה חריש בשדה, חריש ועוד חריש זה שדה שלם. נקודה. לפני שנולדתי אמא שלי רצתה לקרוא לי נעמי ואבא שלי רצה לקרוא לי ניר. בסוף הם התפשרו על שני